

SVENSKA

LÄKARMISSIONENS MEDLEMS-
OCH ORGANISATIONSTIDNING
NR 4 SEPTEMBER 2018 ÅRGÅNG 95

JOURNALEN

Diyana Ramos, 8 år,
samlade in fotbolls-
utrustning till barn
i Uganda.

SYDSUDAN:

Sarah valde
bort kaffet för
hjälparbete

BANGLADESH:

Ett år efter att
vattnet sköljde
bort deras hem

ALMEDALEN:

Denis Mukwege
om vikten av
preventivmedel

51

Så många barn har
Ann Björkman blivit
fostermamma åt.

Diyans drömresa

Alla har rätt till ett hem

För oss är det självklart att varje människa har rätt till ett tryggt hem – oavsett var du råkar födas eller bo. Vi är därför stolta över vårt långsiktiga samarbete där vi gemensamt kämpar för gatubarnen i Kampala, Uganda.

För varje såld bostad skänker Mäklarringen pengar till Läkarmissionens arbete på plats. Tillsammans fortsätter vi ge fler utsatta barn ett hem och en ny livschans.

Läs mer på maklarringen.se/litebattre

Foto: Hans-Jørgen Rasmussen

Läkarmissionen

VI HJÄLPER OMRÅDEN, FÖRETAG OCH MÄNNISKOR ATT VÄXA

När nya företag kan etablera sig och erbjuda arbetstillfällen skapar det liv och rörelse på platser som tidigare har varit öde, och gör skillnad i människors vardag. Det tycker vi är bra! Vi är ett fastighetsbolag som utvecklar kontors- och industrilokaler i expansiva områden i Stockholmsregionen. Du läser mer om oss på stendorren.se

STENDORREN

Lokaler som gör skillnad.

HEJ!

VÄLKOMMEN TILL SVENSKA JOURNALEN NR 4, 2018

Ebolaviruset sprider skräck i Kongo

Det är information om ebola som krävs." Det säger våra vänner i Beni i DR Kongo, som lever mitt i ett ebolautbrott. Det är extremt oräddvärt att just dessa människor ska drabbas. De bor i ett område med gerillaattacker och massakrer. Många är internflyktingar och fattiga. De har redan nog. Men det är precis där som människor nu har börjat insjukna i den fruktade, dödliga sjukdomen ebola.

Förstå vilken skräck när man hostar till: "Hostade jag nu för att jag är smittad, eller är det en vanlig hosta? Jag brukar ju blöda näsblod när jag är förkyld, men hur är det den här gången?"

En sak som händer i Beni är att det florerar rykten om att ebola inte är ett virus utan att onda andar är inblandade och att de bäst bekämpas genom bön eller offer.

Jag har lätt att förstå det där. Riskerar man döden i en sjukdom, tror jag det är många även i Sverige som skulle pröva alternativa vägar. Allt från att börja äta ett visst livsmedel till att försöka tänka på något nytt sätt, om det skulle finnas en chans att överleva något som läkarvetenskapen påstår är omöjligt. Och den som inte ens kan läsa och skriva är ännu mer utsatt för rykten, som kan vara felaktiga och till och med öka smittrisen!

Beni har handelsvägar in i Uganda och Rwanda och ebolautbrottet kan utvecklas till en katastrof. Så nu gäller det att människorna i Beni får höra från säkra källor hur ebola smittas och hur man ska bete sig om man misstänker smitta hos någon annan eller sig själv. Att vara noga med hygien, inte röra döda människor och att vara försiktig med den som är sjuk.

Det är många som vill vara med och stödja denna insats. Swisha till 90 00 217 och skriv ebola om du också vill vara med.

EVA NORDENSTAM VON DELWIG
INFORMATIONANSVARIG PÅ LÄKARMISSIONEN

FOTO: TORLEIF SVENSSON

Sarah följde hjärtat till Sydsudan. Sid 8

FOTO: PRIVAT

04 **Förlust blev vinst.** En sommar full av utmaningar för den goda sakens skull.

18 **Vattnet vällde in.** Hjälpn från Läkarmissionens givare hjälpte översvämningensdrabbade.

22 **Vann mammapris.** Ann Björkman har tagit emot 51 fosterbarn i sitt hem.

Han samlade in fotbollar till barn i Uganda. Sid 14

24 **Lars Arrhenius blir Läkarmissionens nya generalsekreterare.**

FOTO: HÅKAN FLANK

25 **Shufflar i Ukraina.** Mello-kändisen, Theo Haraldsson, åker till Ukraina med julklappar.

26 **Hur talar man om familjeplanering i ett land där samtal om sex är tabu?**

En direktors sista krönika. Sid 7

28 **Valgranskare.** Claes Johan Alexandersson ser till att ingen fuskar.

29 **Ebolan härjar i det krigstygda Beni.**

Läkarmissionen

MÅLET FÖR LÄKARMISSIONEN ÄR att stödja utsatta människors egen kraft och vilja att förändra sin framtid. Tack vare Läkarmissionens alla gåvogivare kan vi varje år genomföra internationella hjälpinsatser för närmare hundra miljoner kronor i fyra världsdelar, med tyngdpunkt på Afrika. För en hållbar och rättvis förändring kopplar vi ihop våra olika insatsområden till en kedja av insatser, Läkarmissionens utvecklingskedja.

Diyan, Ella och Tim reste till Uganda med 300 kilo fotbollsutrustning.

Foto: Bekes Alp Ramos

11

Under vårterminen öppnade 11 nya alfabetiseringsklasser i Guatemala.

FOTO: HÅKAN FLANK

20

Aktion Julklappen firar 20-årsjubileum i år.

FOTO: MARIA BERNDTSSON

25

I Kenya är 25 skolor med och testar uppfinningen Peepoo, en enkel typ av personlig toalett som underlättar hygien och därmed förebygger spridning av tarmsjukdomar.

FOTO: CAROLINE WESSLÉN

400 meter för Kenyas kvinnor

Mattias Sunneborn blev utmanad i Challenge4Charity.

Läkarmissionens Mats Danson utmanade Mattias Sunneborn på ett 400-meterslopp som en del av projektet Challenge4Charity. Mattias antog utmaningen och loppet gick av stapeln den 11 juni. Vi var på plats och ställde några frågor till Mattias.

Du har själv bestämt Mats handikapp i loppet. Gör du det så att det verkligen blir en utmaning för dig eller vet du nästan att du kommer att vinna?

– Det är definitivt en utmaning för mig också! Innan jag bestämde handikapp gjorde jag en ordentlig research på Mats.

– Jag tittade på ålder, kondition och tidigare erfarenhet för att försöka få till ett så jämnt lopp som möjligt. Mats får 40 meters

försprång, för att vi båda ska ha möjlighet att vinna.

Förloraren betalar 5 000 kronor till ett av Läkarmissionens projekt. Vilket projekt har du valt?

– Jag vill att pengarna ska gå till Läkarmissionens arbete mot könsstympning i Kenya. Jag har själv två döttrar och jag tänker att det är obegripligt att denna sedvänja fortfarande kan förekomma.

Du har synts en del med Läkarmissionen den här våren. Hur kommer det sig?

– Efter att ha antagit Mats utmaning, blev jag tillfrågad att dela ut ett av mammapriserna under Läkarmissionens Mammagala på mors dag. Jag delade ut priset till Ludmilla, som var med och startade den ideella organisationen Suicide Zero efter att ha förlorat sin 14-åriga dotter genom självmord. För mig är detta en viktig fråga som jag vill vara med och lyfta och därför var det självklart att tacka ja.

TEXT: CAROLINE WESSLÉN

Challenge4Charity

Challenge4Charity är en del av Läkarmissionen där man utmanar någon på något och förloraren ger

en gåva. Det kan vara fysiska eller kluriga utmaningar eller precis vad som helst. Gåvan swishar man till

90 002 217 och märker med Challenge. Läs mer: www.challenge4charity.se

Challenge4Charity utmanade i Skellefteå

Hockeyspel och armbrytning var några av inslagen.

Anton Lindholm, back i Colorado Avalanche, hade lite problem med spakarna och har betydligt större framgång i riktig ishockey i NHL. Anton gav ett generöst bidrag till Läkarmissionen.

FOTO: ELINA LUNDOQUIST

FOTO: ELINA LUNDOQUIST

Linus Långdahl, tidigare SM-2a i armbrytning visade vart skåpet skulle stå. Läkarmissionens Mats Danson var helt chanslös. Linus var dock, trots sin vinst, väldigt generös och gav en slant och tyckte att detta tält var tältet där man kunde "slösa" pengar och vakna nöjd och belåten.

FOTO: ELINA LUNDOQUIST

Arbetskamraterna från NCC hittade något gott att äta på lunchen och passade samtidigt på att göra gott genom att utmana varandra i el-spelet. Ola, tvåå från höger förlorade och swishade gladeligen en gåva till Läkarmissionen. Alla fyra var överens om att detta var ett roligt sätt att ge en gåva på.

FOTO: ELINA LUNDOQUIST

Artisten Ace Wilder och Nils Lundqvist från Västerbottensteatern gjorde upp i "skrattar du förlorar du" på stora scenen inför en skrattglad publik. Ace var iskall och vann lätt. Arrangören Stadsfesten skänkte 2 000 kronor till Läkarmissionen.

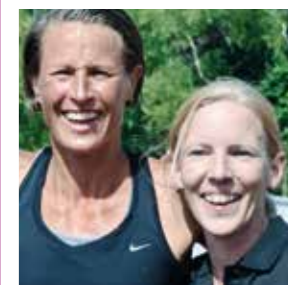

FOTO: LÄKARMISSIONEN

Malin Ewerlöf utmanades av Helen Karlström på Läkarmissionen.

Blev en av sommarens höjdpunkter

Tidigt i somras fick jag nöjet att utmana Malin Ewerlöf på 800 meter i Challenge4Charity. En utmaning där vinsten går till Läkarmissionens arbete för utsatta människor.

NÄR JAG UTSÄTTS för utmaningar som den här kan jag omöjligt säga nej. Så kul att bara få träffa Malin. Och att få springa 800 meter mot henne, vilken grej!

Malin virvlar in på Lidin-gövallen, där utmaningen går av stapeln, och bländar oss alla med sitt leende och sin positiva energi! Jag vet ju att man blir glad av att springa. Men på startlinjen är det allvar. Och såklart vinner Malin. Jag hade verkligen inte väntat mig något annat, trots ganska många sekunders försprång.

Visst hade det varit roligt att vinna. Men roligare ändå är att efter loppet bli peppad av Malin att springa vidare mot nya mål. Även en förlust känns som en vinst i det här läget.

Men den största vinnaren är den människa som via Läkarmissionens projekt får en chans att klara sina utmaningar lite bättre!

Anta en utmaning du också – och ge samtidigt utsatta människor chans till en bättre framtid!

TEXT: HELEN KARLSTRÖM

Fotbolls- turnering gav pengar till Tigers Club

Visste du att fotbolls-VM egentligen spelades en fredag i juli i lilla Fröjel på södra Gotland?

BRÖDERNA ISAK Fröjelid, 10 år och Jonathan, 7 år, ville göra något för barn som inte har det lika bra som de själva, så de byggde läktare, fixade kiosk och spelschema, priser och kommentatorer, och bjöd in släkt och vänner till en turnering för att samla in pengar till Läkarmissionens fotbollsprojekt Tigers Club i Uganda. Matcherna spelades i gassande sol, på en dammig plan, nästan som i Uganda, och Isak och Jonathan värdade till alla att de skulle skänka minst 15 kronor per familj. När tävlingen var avgjord hade de samlat in hela 4 150 kr.

– Det är coolt att vi samlade in så mycket pengar, säger Isak

– Och det känns bra att vi kunde skicka det till barnen i Uganda, säger Jonathan.

FOTO: PRIVAT

FOTO: EVA NORDENSTAM
FOTO: HENRIK HEDMAN

Under årets Almedalsvecka var doktor Mukwege i Visby. Det var tydligt att Mukwege är en populär person då det var många som ville intervjuas, ta bilder eller bara prata en stund med honom. Här är det Jacob Zetterman från tidningen Dagen som gör en intervju. Läs mer om vad Mukwege pratade om på sidan 26.

Seminarium med digitalt fokus. Från vänster: moderator Lovisa Sterner, Hanna Rosell, Emma Bergflo och Malin Ekelund.

Läkarmissionen åkte till Almedalen

Seminarium med fokus på digital marknadsföring

Läkarmissionens Hanna Rosell var initiativtagare till ett seminarium under Almedalen om hur man som ideell organisation når ut med sitt budskap i en värld som övervämmas av reklam.

SEMINARIET HADE ett digitalt fokus och handlade om hur man kan analysera data och hur Läkarmissionen tar hjälp av trovärdiga "influencers" såsom bloggare för att nå ut. Seminariet gjordes i

samarbete med Plan International Sweden.

Medverkande var Emma Bergflo, från Plan International Sweden, Hanna Rosell, Läkarmissionen, Malin Ekelund, FRII Frivilligorganisationernas insamlingsråd och moderator var Lovisa Sterner, Ungdomsbarometern.

Barnens rätt på Torpkonferensen

UNDER RUBRIKEN "Tryggare kan ingen vara – ett samtal utifrån olika erfarenheter att kämpa för barnens rätt till trygga samhällen" samtalade Läkarmissionens projektchef Helena Höij med Peter Toftgård från Erikshjälpen och Maria Finnevidsson från Interact om olika erfarenheter kring att kämpa för barns rättigheter inom utvecklingsbistånd.

Fokus hamnade på att det bästa för barn är att växa upp i en familj och inte på ett barnhem. Helena Höij berättade om hur Läkarmissionens partner Give a Child a Family i Sydafrika

Läkarmissionens projektchef Helena Höij med Peter Toftgård från Erikshjälpen och Maria Finnevidsson från Interact.

och Retrak i Uganda arbetar för att återföre barn som övergivits eller blivit gatubarn, med sina ursprungliga familjer eller att hitta nya familjer till barnen. I projekten stöttar man också familjerna, genom exempel-

vis utbildning om barns rättigheter och i föräldraskap.

– Jag tycker det blev en bra mix av barnkonvention och lagar, konkreta exempel och utmaningar i praktiken samt kyrkans roll, säger Helena Höij.

Laura Salinas lär urfolket läsa

Chatinotalande i Mexiko lär sig läsa och skriva.

Laura Salinas är en hjälte och alfabetiseringslärare som arbetar i södra Mexiko, i en region med chatinotalande urfolk.

LAURA SALINAS talar både chatino och spanska och kan undervisa i samhällen med ursprungsbefolkning där utbildningsnivåerna är låga och få kvinnor talar spanska.

Det är svårt att ta sig mellan dessa samhällen. Många gånger går Laura till fots i två tre timmar för att kunna undervisa.

– Jag förbereder fyllda chilifruktter, chili i ättika och bakverk som chokladmunkar och churros tillsammans med de projektansvariga. Allt för att

motivera damerna att komma och delta i utbildningskurserna, berättar hon.

Laura är 25 år och singel. Hon har mött motstånd på grund av den rådande machokulturen men också på grund av en förväntan att kvinnor ska gifta sig väldigt unga, föda många barn och bara ägna sig åt hushållsarbete.

– Jag har alltid försökt stödja mitt folk på olika sätt. Nu när jag lär folk att läsa och håller medborgarskapsklasserna där människor får undervisning om sina rättigheter har jag hittat ett sätt att påverka samhällsutvecklingen, säger Laura.

"Jag har alltid försökt stödja mitt folk på olika sätt."

Laura Salinas förbereder maten till kursdeltagarna.

Allt har sin tid

Allt har sin tid. Att plantera har sin. Att vattna har sin och att skörda har sin. Det finns också en tid då det känns rätt att gå vidare. Det viktiga är inte trädgårdsmästaren utan fruktträdet. Att ett träd ska bära frukt kräver många saker. Ett gott klimat, en bra jordmån och att pollineringen sker. Det ger frukten. Trädgårdsmästaren råder inte över allt, men kan försöka plantera om, beskära, gödsla och bevattna. Se till att växten får tillräckligt med sol. Nu är det dags för vaktombyte, Läkarmissionen får en ny chef. Det är nu tid för mig att tacka för ett gott samarbete.

Att ha fått möjligheten att leda en verksamhet som Läkarmissionen, vars syfte är att rädda liv, skapa nya livsförutsättningar och bekämpa fattigdom, är ett privilegium som endast kan göras med ditt förtroende för verksamheten och organisationen. Det är verkligen inte självklart att en människa är villig att ge upp av sin egen tid eller av sina tillgångar för någon annan. Vi lever i en tidsålder där många alltmer söker sitt och sina närmastes bästa, och ska man hjälpa någon är det kanske inte

"Att ha fått möjligheten att leda en verksamhet som Läkarmissionen, vars syfte är att rädda liv, skapa nya livsförutsättningar och bekämpa fattigdom, är ett privilegium."

för det osjälviska perspektivet, utan på helt andra bevelkesgrunder.

En dag får vi alla summera våra liv, och jag är helt övertygad om att det du osjälviskt har gjort för någon annan kommer att ligga överst på din tillfredställelselista. För mig är det svårt

att rangordna de här årens bästa insatser, när det finns så många goda exempel, men jag vill ändå säga att det viktigaste uppdraget Läkarmissionen har är att vara trogen sin värdegrund, och se till att ge redskap till människor till att aktivt vara en del av sin egen förändringsresa.

Nu är det dags att stänga en dörr och öppna en annan. Tack för att du troget fortsätter att ge Läkarmissionen ditt stöd. Tack för mig!

Johan kommer att tillträda som generalsekreterare på ICLD (Internationell center för lokal demokrati).

JOHAN LILJA
DIREKTOR PÅ LÄKARMISSIONEN

REPORTAGE:
SYDSUDAN

”JAG ÄR DÄR JAG SKA VARA”

Tillsammans med sin bror startade Sarah Robinson Sydafrikas första rättvisemärkta kafferosteri, som i dag är ett blomstrande företag. Men Sarah är inte längre med. Hon lämnade företaget för ett annat liv – som hjälparbetare i krigets och svältens Sydsudan.

TEXT: BERTHIL ÅKERLUND / FOTO: TORLEIF SVENSSON

Sarah Robinson i en by utanför staden Aweil i krigets Sydsudan. – Här kan jag göra nytta, säger hon.

REPORTAGE: SYDSUDAN

S

Sarah Robinson är kommunikator för organisationen Medair, Läkarmissionens samarbetspartner i Sydsudan. Vi möter henne på Medairs rigoröst bevakade högkvarter i huvudstaden Juba.

Byggnaden är som en fästning och personalen lever under hårda restriktioner. De får till exempel inte vistas utomhus efter sju på kvällen.

– Jag är fortfarande ny på posten och det tar nog lite tid att vänja sig vid det här livet, säger Sarah.

Men det finns en orsak till reglerna. Juba är en farlig stad, tungt beväpnade gäng drar runt på plundrartåg och närsomhelst kan nya strider bryta ut (ett fredsavtal mellan de stridande parterna slöts i augusti i år men det är fortfarande en bräcklig fred).

DET LÅGINTENSIVA inbördeskrig som pågått i Sydsudan tog sin början redan i december 2013. Hundratals hjälporganisationer finns i dag på plats för att lindra det stora mänskliga lidande som kommit i samband med konflikten.

– Alla organisationer har sitt sätt att förhålla sig till säkerheten. Vi har vårt. Vi är här för att hjälpa människor i en mycket svår situation. Men det betyder inte att vi ska tumma på den egna säkerheten – den är snarare en förutsättning för att vi ska kunna göra ett gott jobb.

Sarah Robinson växte upp i Johannesburg i Sydafrika. Hon var tretton år gammal när demokrati infördes i landet och Nelson Mandela blev president.

20

Så gammal var Sarah Robinson när hon startade ett kafferosteri med sin bror.

– Vi var ju väldigt illa ute som land och det var fantastiskt att få se en ledare agera på det viset. Det gjorde ett outplånligt intryck på de flesta av oss. Men jag var aldrig personligen drabbad av de orättvisor som han motarbetade. Jag kommer ju från en vit medelklassfamilj och har aldrig behövt lida eller sakna något, säger Sarah.

MEN MEDVETENHETEN hos hennes föräldrar var djup, både om tillståndet i landet och utanför.

– På väggen i köket satt en världskarta och det var ingen slump. Det fördes ständigt diskussioner om aktuella händelser och jag fostrades till att se saker utanför mig själv, och försöka förstå. Men det betydde inte att jag hade högt flygande drömmar om att förändra världen. Jag hade inga stora drömmar alls, tvärtom tyckte jag nog att livet fick hitta sin egen väg.

När Sarah var omkring tjugo år fick hennes bror den geniala idén att starta

Medair och Läkarmissionen driver ett omfattande program för att hjälpa undernärda barn i Sydsudan. Här vägs ett barn som är på återbesök efter påbörjad behandling.

”Det är en tuff verklighet att möta, lidandet är stort, men å andra sidan ser jag vad vi åstadkommer och det gör jobbet inte bara uthärdligt utan också stimulerande.”

ett kafferosteri – enbart med rättvisemärkt kaffe. Det fanns flera rosterier i Sydafrika men inget av dem hade den inriktningen.

– Min bror frågade om jag ville hjälpa honom att starta företaget och jag lovade att vara med något år, sedan skulle han få gå vidare själv.

Men det visade sig inte vara så lätt som det kanske först verkade. Att driva ett rosteri där varenda bön är odlad på kaffebondens egna villkor kräver noggrann kontroll, samtidigt som kaffet ska vara av god kvalitet.

– Jag ägnade mycket tid åt att åka runt som inköpare – inte minst i Afrika. Det vidgade förstås mina vyer, sådant

jag läst om fick jag då se med egna ögon. Som den oerhörda fattigdom som många i DR Kongo lever under.

Hon skötte även företagets marknadsföring och fick lära sig att vara koncisa och slipa budskap.

– Jag blev kvar i företaget betydligt längre än jag tänkt – i tolv år! berättar Sarah.

När hon hade slutat sin tjänst tillbringade hon en tid i Palestina där hon arbetade för en människorättsorganisa-

tion. Sedan började hon söka efter en ny utmaning.

HON HITTAR organisationen Medair, som arbetar med katastrofbistånd i konflikthärdar och andra utsatta miljöer.

Hon skickade in sina ansökningspapper och kallades sedan till huvudkontoret i Schweiz.

Där väntade den serie tester som går under benämningen ROC (Relief &

Recovery Orientation Course).

Det innebär att den sökande utsätts för situationer som liknar dem som kan inträffa på fältet. Man kan bli ”kidnapad” och placerad i ett kolsvart litet utrymme eller föras ut i ogästvänlig natur där känslökyla och uppfinningsrikedom blir avgörande för hur bra man klarar sig.

– De vill veta vad man går för, pröva de mentala och fysiska förutsättningarna.

DET GICK BRA FÖR Sarah i testerna och hon erbjuds tjänsten som kommunikationsansvarig för arbetet i Sydsudan. Basen är kontoret i Juba men jobbet

innebär även många resor inom landet.

– Vi har omfattande program i flera krisdrabbade regioner, bland annat nutrition för tusentals undernärda barn. Det är en tuff verklighet att möta, lidandet är stort, men å andra sidan ser jag vad vi åstadkommer och det gör jobbet inte bara uthärdligt utan också stimulerande. Jag har inte tvivlat ett ögonblick på att det är här jag ska vara.

Och även om hon lämnat kaffebranschen så sviker hon aldrig själva drycken.

– Jag har naturligtvis en egen kaffepress med mig, säger hon och ler.

– Jag åker aldrig någonstans utan den, den är som en kär vän.

Läkarmissionen på plats i Sydsudan

Läkarmissionen har genomfört nutritions- och hälsovårdsaktiviteter tillsammans med Medair i Sydsudan: Vi har hjälpt svårt undernärda, med prioritet på yngre barn, gravida kvinnor och ammande mödrar. 11 000 barn har vaccinerats mot mässling och mammar

har fått utbildning i hur man tillagar mer näringsrik mat med det som finns att tillgå. Två nya borrhål har borrats och elva nya latriner har byggts. Dessutom har pumpor och vattenkällor reparerats. Kvinnor och lokala nutritionssköterskor har utbildats i bland annat hygien.

UGANDA:
TIGERS CLUB

DERAS DRÖM LEDDE TILL UGANDA

Vad kan tre svenska fotbollstokiga barn göra för att förbättra vardagen för gatubarn i Uganda? En hel del faktiskt. Det är Diyan Ramos och syskonen Ella och Tim Knapp Johnson bevis på.

TEXT: THERESE HEDLUND / FOTO: BEKES ALP RAMOS

lädjen var på topp när fotbollsskor, bollar och kläder radades upp på Retraks barncenter i Kampala, Uganda.

– Alla blev så glada. Vissa blev helt chockade och trodde inte att de skulle få behålla sakerna. Andra barn var så lyckliga att de nästan började gråta, berättar Ella Knapp Johnson med ett stort leende.

Hon, hennes bror Tim och deras kompis Diyan Ramos hade kämpat hårt under våren för att samla in den fotbollsutrustning som nu delades ut till barnen i Kampala. En nästan överklig insats som började efter att då 7-åriga Diyan Ramos såg filmen om fotbollslegendaren Pelés fattiga barndom. Berättelsen om hur Pelé hade fått tillverka egna bollar av ihopknutna kläder grep Diyans hjärta.

– Jag ville hjälpa barn i andra länder så att de fick fotbollsskor och riktiga bollar att spela med, säger Diyan.

PÅ EGEN HAND började han ringa runt till företag, organisationer och spelare för att be om hjälp med insamlingen och många hängde på när de insåg att han menade allvar. Diyan engagerade sina klasskompisar och fick ett eget 90-konto dit folk kunde skänka pengar. Efter att ha kontaktat flera hjälporganisationer hamnade han hos Marcus Holmgren på Läkarmissionen. Marcus berättade om Läkarmissionens projekt med Retraks som, med sin fotbollsklubb Tigers Club som redskap, hjälper barn som lever på gatan i Ugandas huvudstad Kampala.

När Diyan lärde känna syskonen Ella, 12, och Tim, 8, på ett fotbollsläger fick det hela rejäl fart. De bestämde sig för att haka på, både med insamlingen och till Uganda. Ella fick chansen att

”Vi vill visa barnen där att vi bryr oss och att det finns andra barn som vill dela med sig av det de har till dem.”

Barnen får bara använda sina nya fotbollsgrejer på centret, annars kan de bli rånade, som pojken på bilden: ”Han hade en femtiolapp, men då kom det några andra gatubarn och sa ”Ge oss dina pengar”, men han svarade ”Nej, jag behöver dem”, och då tog de en kniv skar av hans hälsena”, berättar Diyan.

berätta om resan för en kör som skulle sjunga tillsammans med Ellas och Tims pappa, musikern Andreas Johnson, på en konsert.

– Dagen efter vällde det in grejer, säck efter säck, från människor som ville hjälpa till, berättar Ellas och Tims mamma Lisa.

Närmare 300 kilo utrustning fick de ihop, som de själva fick leverera till några av de 6000 barn som bor på Kampalas gator. En del har rymt hemifrån, andra har skickats iväg av sina fattiga

familjer. På Retraks center får de mat och omsorg, och de som vill lämna gatan får bo på ett särskilt hem där de lär sig allt från att bädda sängen till att följa regler. Allt för att en dag kunna leva ett vanligt liv, och kanske kunna återvända hem.

EN AV KVÄLLARNA följde barnen och deras mammor med Retraks personal på en nattvandring och fick se alla barn som kväll efter kväll kurar ihop sig i gathörnen.

Glädjen var på topp när alla barnen, iförda den nya fotbollsutrustningen, möttes i en match på fotbollsplanen i Kampala.

– Det var jättemånga barn. De låg nära varandra för att de inte skulle frysa. De hade kartonger att ligga på och plast som täcke, säger Diyan med stort allvar.

– Jag mötte en pojke som var tio år som ville bli min kompis och jag sa till honom att jag blir det om du går till Tigers Club.

Diyans mamma Bekes Alp Ramos har efteråt hört att pojken faktiskt hade gått till centret ett par dagar senare, vilket är ett gott tecken. När barnen själva väljer

att komma ökar chansen att få bort dem från gatan.

– Att möta de här barnen har förändrat mitt sätt att se på saker, säger Ella.

– Här kan vi säga: ”Vad blir det till middag idag?” medan de tänker: ”Får jag någon middag?” Och vi kan tänka: ”Åh, jag vill bli sångerska och världsberömd” och de tänker: ”Jag vill ha en familj!”. Det känns sorgligt.

Men mitt i allvaret fanns även tid att spela fotboll, så klart! Med i bagaget hade de svenska barnen uppsättningar

med FC Barcelonas och Real Madrids fotbollskläder som de ugandiska gatubarnen hoppade i och genast drog iväg för att spela match.

– Det var så fint att se att de som inte kunde spela fotboll ändå följde med i sina nya kläder och var hejarklack, berättar Lisa.

– Jag gjorde tre mål, flikar Tim in triumferande.

När jag frågar hur de pratade med varandra ler mamma Lisa.

– Barn är barn oavsett var de kommer ifrån. Det blev väldigt tydligt när det började regna. Alla vuxna sprang in, medan barnen sprang ut, även våra. De hoppade och dansade och plötsligt pratade alla samma språk, de möttes i leken. De förenades trots sina olikheter.

LISA KNAPP JOHNSON och Bekes är stolta över hur deras barn genomfört projektet.

– Det visar att det lönar sig att lära sina barn medmänsklighet. Det finns ingen ålder för det, säger Bekes.

Lisa håller med.

– Jag tycker det är så bra att det här arbetet startades av ett barn. Det i sin tur påverkade våra barn att hjälpa barn i andra länder. Och nu ger det ringar på vattnet.

Och Diyan, Ella och Tim har sett att det lönar sig att hålla fast vid sina drömmar. Att alla kan vara med och förändra världen.

HJÄLTARNA:

Diyan Ramos, 8 år, Tim Knapp Johnson, 8 år, Ella Knapp Johnson, 12 år.

Framtidsdrömmar: Diyan vill bli framgångsrik fotbollsspelare. Tim vill bli fotbollsproffs. Ella vill spela fotboll och designa kläder, kanske i Paris.

Vill du stödja Tigers Club, swisha till 90 00 217, och skriv "fotboll".

BILDREPORTAGE:
BANGLADESH

VATTNET FÖRSTÖRDE ALLT

I augusti förra året drabbades norra Bangladesh av en stor översvämning. Åtta miljoner människor drabbades och många förlorade allt de ägde. Läkarmissionens givare gjorde en stor insats för att hjälpa de drabbade med förnödenheter. Samarbetspartner var ADRA som delade ut maten på plats.

TEXT: EVA NORDENSTAM VON DELWIG / FOTO: TOMAS OHLSSON

Väntan. Att köa för hjälp är en erfarenhet som miljoner utsatta människor i världen delar. Nu var det Fatames tur.

BILDREPORTAGE: BANGLADESH

Vattenmassor. Efter tunga monsunregn drabbades Bangladesh förra året av stora översvämningar. FOTO: AFTAB ALAM SIDDIQUI / TT

Får kuponger. För att hjälpen ska hamna där den bäst behövs görs ett förarbete i byarna där ADRA:s personal delar ut kuponger som man får ta med sig till utdelningen.

Släcker törsten. Jarina Begum tar en klunk vatten i hettan. Hon är precis hemkommen från matutdelningen i byn Birol i nordvästra Bangladesh.

Kvinnor och barn först. Gravida eller kvinnor med barn får ställa sig först i kön. Här får Armin med sonen Alip mat.

Nystart. Många av dem som köade för hjälp kan nu ett år senare klara sig själva igen.

MAMMA TILL 51 BARN

Ann Björkman vann Stora Mammapriset för sitt hjärta att ta emot fosterbarn.

Under Mammagan, som arrangerades på mors dag, delades Stora Mammapriset ut. Ett pris instiftat av Expressen för att hylla Sveriges mammor och andra med modershjärtan.

Hur var det att gå upp på scen i direktsändning och ta emot priset under stående ovationer?

– Det var överväldigande. Jag tror inte att jag förstod omfattningen av det från början. Hade jag vetat innan vad det skulle innebära hade jag nog stannat hemma. Nervositeten kom så fort vi började repetera. Och så blev det ju fel också. Mina barn som var med höll på att dö av skratt.

– Jag skulle säga att jag ville skänka mina prispengar till Nepal, men råkade säga Neapel. Men det var ingen fara. Ibland blir det fel, miss-tag gör vi alla. Och efteråt kom Carola och en tårögd Jonas Björkman fram och tackade och kramade mig. Det var det mest fantastiska!

Vilka övriga reaktioner har du fått?

– Alla som jag träffat har varit superglada och tycker det är döhäftigt. Många har sagt: ”Vi förstod inte att ni haft så många barn.”

Ja, för du och din man har haft 51 fosterbarn. Hur började det?

– Med att vi var lite egoistiska, vi ville ha barn, egna eller på annat sätt. Och när vi inte fick biologiska barn lade vi ingen vikt vid det utan bestämde oss för att adoptera och bli familjehem. Jessica kom först och sedan har det bara rullat på, för det fanns ju hur många barn som helst som behövde ett hem.

”Alla våra barn har fått lära sig att vara rädda om varandra.”

Hur många bor hos er i dag?

– Åtta barn mellan 10 och 19 år, och från tre olika länder, lever familjeliv med oss. Men det är så lugnt och skönt. Vi har vänner som har färre barn som brukar fråga hur vi kan ha det så lugnt hemma. Men alla våra barn har fått lära sig att vara

rädda om varandra och visa hänsyn.

Det ni gjort är inte så vanligt.

– Nä, men vi lever ju i det och ser det inte på samma sätt. Det är först i efterhand som jag har fått en aha-upplevelse och insett att det är lite unikt. Men jag fick tidigt lära mig att kan man dela med sig så gör man det. Och tänk att vi har haft förmånen att ha alla dessa barn hos oss. Vi kommer ihåg allihop och minns hur det kändes när vart och ett kom hit.

Vad driver er att fortsätta?

– Varje unge som vi får se stå på egna ben och som kommer tillbaka med sina familjer och vill ha kontakt. Det är fantastiskt. Jessica som kom först bor nu en bit bort med sin man och har ett biologiskt barn och fyra placeringar. Det tredje barnet vi fick ta emot fungerar i dag som kontaktfamilj åt tonårstjejer. Så vi har fått många barnbarn.

Rekommenderar du fler att bli fosterföräldrar?

– Absolut, och det passar även dem som har biologiska barn. Barnen lär sig mycket om att dela med sig. Och man får så mycket tillbaka.

– Ofta när det skrivs om familjehem är det negativt, men vi behöver hitta en med-

FOTO: HÅKAN FLANK

ANN BJÖRKMAN

Ålder: 60 år

Bor: Piteå

Familj: Maken Inge, två adoptivbarn och deras 49 fostersyskon.

Yrke: Driver byggföretag med sin man. ”Vi har alltid haft vanliga jobb, jag har varit chef på Fonus, och jobbat i affär, för barnen ska få en så normal miljö som möjligt. När Inge startade eget kunde vi börja styra tiden lite, så nu har vi sötebrödsdagar.

Rum för fler: Huset i Piteå har kombinerad kök- och matsal på 100 m² som rymmer 35 personer och sängplatser för 13 personer.

Ditt bästa råd till dina barn: Känn alltid efter och följ magkänslan. Den brukar säga ganska mycket.

Motto: Kan man dela med sig så gör man det.

Drömmer om: Att vi får vara friska så att vi orkar i några år till och kanske att vi får åka på semester.

”Jag fick tidigt lära mig att kan man dela med sig så gör man det.”

elväg så att fler yngre öppnar sina hem. I de familjer vi samarbetat med är föräldrarna från 50 år och uppåt.

Hur blir det med ledigheter när man har så många barn?

– Förut hade vi husbil och drog till Västkusten varje sommar och var borta en månad. En gång hade vi med oss tre barn, en annan gång åtta. Men nu har vi skaffat ett fritidshus på 200 m² med 22 sängplatser. Där är vi så mycket vi kan på vintern och åker skoter och skidor.

– Och det händer att Inge och jag försöker ta någon timme här och var för oss själva och för fem år sen åkte vi till Florida och körde motorcykel. Det var härligt.

Till vad gick prispengarna?

– Till Läkarmissionens arbete i Nepal, där kvinnorna får grundläggande läs- och skrivkunskaper och med det även mer makt över sina liv. Och när de har lärt sig för de vidare till sina döttrar. Det är ju så det fungerar. (se mer på sidan 29)

– Eventuellt har jag möjlighet att följa med en bekant dit framöver om jag kan komma loss. Jag har alltid sagt att den dag det inte är så många barn här hemma vill jag åka iväg och jobba som volontär. Och att få komma till Nepal skulle vara en riktig höjddare.

TEXT: THERESE HEDLUND

”Det känns som ett drömjobb”

I september får Läkarmissionen en ny generalsekreterare. Lars Arrhenius efterträder Johan Lilja som kommer att leda arbetet på Internationellt centrum för lokal demokrati. Under hösten kommer dock Lars att arbeta halvtid på Läkarmissionen eftersom han samtidigt ska slutföra en utredning om konfessionella friskolor på regeringens uppdrag.

LARS ÄR UTBILDAD jurist med inriktning på mänskliga rättigheter och har en lång erfarenhet av att arbeta som advokat. Men han har också länge arbetat för barns rättigheter.

Lars var den första som hade positionen som barn- och elevombud i Sverige och han har tidigare varit ordförande för ECPAT Sverige och generalsekreterare för antimobbingsorganisationen Friends. Fram till nyligen var han också vice ordförande för Unicef i Sverige.

Varför är barn viktiga?

– Förutom att barnen är vår framtid så finns en särskild utsatthet hos barn. Deras röst är viktig och det räcker inte att de ges en möjlighet att uttrycka sig utan vi måste också lyssna på vad de har att säga, det är inte alltid som vuxen världen gör det.

Hur kommer ditt engagemang för barnrättsfrågor att synas på Läkarmissionen?

– Läkarmissionen jobbar redan utifrån ett rättighetsperspektiv och med ett stort antal projekt som rör barn, till exempel utbildningsprojekt. Det är viktigt att barnrättsperspektivet hela tiden finns med. Där tror jag att jag kommer att kunna bidra.

Dina föräldrar var mis-

sionärer i Rwanda och du växte upp som missionärsbarn. Hur har det präglat dig?

– Det har präglat mig en hel del. Jag blev tidigt medveten om att förutsättningarna för människor kan se väldigt olika ut. Det finns tydliga orättvisor. Och det har påverkat mina val i livet och det som jag har jobbat med.

Vad gjorde dig intresserad av tjänsten som direktör på Läkarmissionen?

– Min bakgrund och min uppväxt i Rwanda och Burundi har gjort att jag har en speciell känsla för utvecklingsländer. Att få göra skillnad för människor är viktigt för mig men hittills har jag ju mest jobbat för organisationer där verksamheten varit inriktad på Sverige. Det känns fantastiskt roligt att få det internationella perspektivet genom jobbet på Läkarmissionen! Läkarmissionen har en fördel genom att de arbetar direkt med lokala organisationer. Det leder till att man lättare kan se att pengarna som våra givare ger verkligen gör skillnad. Att få leda Läkarmissionen känns som ett drömjobb!

Varför behövs Läkarmissionens givare?

– Läkarmissionen skulle inte finnas till utan sina givare. De är ju helt avgörande, utan våra givare är vi ingenting.

Vad ser du mest fram emot i din nya tjänst?

– Jag ser fram emot att få se hur projekten fungerar i verkligheten och se hur Läkarmissionen gör skillnad i olika länder. Och sen ser jag fram emot att få nya arbetskamrater.

TEXT: EVA NORDENSTAM VON DELWIG

LARS ARRHENIUS

Bor: Saltsjöbaden, Nacka.

Familj: Fru och tre barn, tvillingar som ska fylla 20 och en 14-åring.

Tycker om: Litteratur och båtar, har en gammal träsnipa som han vårdar ömt.

Aktuell: Ny generalsekreterare på Läkarmissionen.

I september tillträder Lars Arrhenius som ny generalsekreterare för Läkarmissionen.

”Det är viktigt att barnrättsperspektivet hela tiden finns med. Där tror jag att jag kommer att kunna bidra.”

Theo Haraldsson är en av deltagarna i årets Aktion Julklappen. Han följer med ett lass julkappar till Ukraina och lär barnen shuffla. Se filmen på lakarmissionen.se/aktionjulkappen

Grattis Aktion Julklappen som firar 20 år!

Aktion Julklappen är en älskad tradition där barn i Sverige slår in julkappar med ett bestämt innehåll och en personlig hälsning. Julklapparna delas sedan ut till barn i Moldavien, Rumänien och Ukraina. Där bor många av Europas fattigaste barn och en julkapp från Sverige är väldigt uppskattad.

I ÅR ÄR DET 20-årsjubileum för Aktion Julklappen. Sedan starten 1998 har över en halv miljon julkappar delats ut till barn i fattiga familjer, på skolor, sjukhus och barnhem.

– Det är viktigt att alla julkappar innehåller samma saker. Både för att komma genom tullen, men också för att det ska bli rättvist

för barnen som tar emot julkapparna, säger Helen Karlström, projektledare för Aktion Julklappen på Läkarmissionen.

LISTAN ÖVER vad julkappen ska innehålla och hur du gör för att delta hittar du på Läkarmissionens hemsida: lakarmissionen.se/aktionjulkappen och i annonsen på sista sidan i tidningen.

I år är vi glada att sångaren och dansaren Theo Haraldsson följer med ett lass julkappar till Ukraina. Theo är känd för att bland annat ha shufflat bakom Samir och Victor på svenska Melodifestivalen. Han kommer dela ut julkappar och lära barnen i Ukraina att dansa.

TEXT: HELEN KARLSTRÖM

TRO HOPP OCH KONDOMER I ALMEDALEN

Hur möter ett sekulärt land som Sverige en omvärld starkt präglad av religion?

TEXT: EVA NORDENSTAM VON DELWIG / FOTO: JANKO FERLIĆ, UNSPLASH

SRHR-FRÅGOR, det vill säga, sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter, är en stor och viktig fråga i världen, som Sverige tagit på sig ledartröjan för att föra framåt. Men klarar Sverige att möta de behov som finns i en omvärld som många gånger styrs av starka religiösa värderingar? Det var en av huvudfrågorna på Läkarmissionens och PMU:s seminarium "Tro, hopp och kondomer" i Almedalen.

Det var många som kom och lyssnade på de kunniga personer som deltog. Förutom Denis Mukwege från Panzsjukhuset var även Sidas generaldirektör Carin Jämtin, Hans Linde, förbundsordförande för RFSU och Josephine Sundqvist från Svenska kyrkan med i panelen.

Både Sida och RFSU jobbar med religiösa ledare på olika sätt när det gäller SRHR. Att religionen är en viktig kraft

var alla överens om.

– Vi kan inte strunta i religiösa aktörer. De flesta människor har en stark tro och även om vi jobbar med sekulära aktörer så är många av deras medlemmar religiösa, berättade Hans från RFSU.

JOSEPHINE GAV OCKSÅ en bild av det religiösa landskapet där Europa inte längre är något centrum för kristendomen. Största katolska land idag är Bra-

silien som också är det största landet för pingströrelsen. Det största lutherska landet är Etiopien. När det gäller islam är Indonesien störst. En trend över världen är att karismatiska rörelser växer, både de progressiva och de reaktionära.

Och naturligtvis blir religiösa ledare viktiga när man ska prata familjeplanering och att en kvinna ska kunna

"Visa var i Bibeln står det att vi inte får använda preventivmedel?"

bestämna om hon vill bli gravid och inte tvingas föda fler barn än hon kan ta hand om. Om pastorn, prästen eller imamen talar emot det blir det mycket svårjobb.

DOKTOR MUKWEGE ÄR både gynekolog och pastor i DR Kongo där det är tabu

Doktor Mukwege är både gynekolog och pastor i DR Kongo där det är tabu att prata om sex.

FOTO: HÅKAN FLÅNK

att prata om sex. På det viset får han en unik position. För honom är kyrkan en plats där man ska prata familjeplanering.

– Kvinnor pratar mer med varandra när det gäller sex och barn. Män kan vara ignoranta och tro att de vet allt. "Kan inte du prata med min man" frågar ofta kvinnor mig.

De religiösa ledarna är mäktiga och därför är det viktigt att de får en teologisk undervisning om vad Bibeln säger om familjeplanering.

– Visa var i Bibeln det står att man inte får använda preventivmedel, brukar jag säga. Det står att vi ska uppfylla jorden, men Adam och Eva skaffade bara två barn och när ett av barnen dog skaffade de bara ett till, säger doktor Mukwege.

ATT JOBBA MER tillsammans lyfte alla i panelen fram. Att organisationer på plats pratar med varandra och delar erfarenheter.

Vad är då doktor Mukweges råd till ett sekulariserat Sverige som jobbar med dessa frågor i helt andra kontexter?

– Ni måste respektera och lyssna och inte komma med "det är vi som vet, jag har rätt och ni måste göra som jag säger". Jag har kontakt med många katoliker som inte vill prata familjeplanering. Men jag säger hur jag tänker och sen får ledare ta beslut. Även om du har rätt så måste folk få tycka vad de vill.

”Svenska valet tål att granskas”

På mitt röda nyckelband hänger en lapp där det står vad jag heter, att jag är från Sverige och att jag är valobservatör. Jag är på väg in i en av de fem vallokaler som ligger i en skola i södra Turkiet. Klockan är halv fem och det är 30 minuter kvar tills vallokalen stänger. Med tolkens hjälp får min tyska kollega och jag reda på att 271 personer röstat.

En röstande kommer in, den sista för dagen, en lätt stressad kvinna i 40-årsåldern. Hon lämnar fram sin legitimation och sitt röstkort och får två valsedlar, ett kuvert och en stämpel. I valbåset stämplar hon valsedlarna som är nästan lika stora som två A4-papper och lägger i dem i kuvertet. Hon går fram och lägger kuvertet i den genomskinliga valurnan som står mitt på golvet och signerar sedan röstlängden innan hon får tillbaka sin legitimation.

PÅ HÅLL HAR JAG följt hela processen. Min kollega och jag är på plats för att observera så att allt går rätt till i samband med röstningen. Men jag har inte rätt att ingripa om det skulle ske något fel, det jag kan göra är att rapportera. Men det var inga konstigheter när kvinnan röstade, och det märks att röstmottagarna är vana vid att ta emot röster. De verkar dock inte alls vara vana vid att det finns observatörer som jag närvarande, vilket inte är så konstigt. Detta är första gången OSSE Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa har skickat observatörer som mig för att finnas på plats i vallokaler i Turkiet.

FOTO: HÅKAN FLANK

”Min kollega och jag är på plats för att observera så att allt går rätt till i samband med röstningen.”

Min dag började med att jag var på plats i den första vallokalen klockan sju, en timme innan den öppnade, för att vara med vid förberedelserna och själva öppnandet. Sedan har vi åkt runt till sju andra vallokaler. Hela tiden har vi fyllt i formulär om vad vi sett. När jag

somnar en bra bit efter midnatt jobbar OSSE-kollegorna i huvudstaden Ankara med att sammanställa rapporten inför presskonferensen imorgon. Mina observationer kommer att ligga helt i linje med den rapporten: att det i vallokalerna inte var några större problem. Däremot lyfter rapporten fram problem som att presidentkandidaterna inte

hade lika möjligheter, och att mötesfriheten och yttrandefriheten var begränsad, både för medborgare och media.

SAMTIDIGT SOM jag skriver detta får jag ett mejl från ansvarige på valnämndens kansli i Stockholm. Hon berättar att på valdagen den 9 september kommer en delegation från norska valmyndigheten besöka en av de förtidsröstningslokaler jag ansvarar för. Helt plötsligt får valobservation en ytterligare dimension. Nu är det jag som ska bli ”betraktad”. Undra vad de vill titta på?

På valdagen är det säkerligen mycket folk och en lång kö. Kommer de att tycka det är kaos?

MEN MITT I DEN lilla oron känner jag också tillförsikt för jag vet att röstmottagarna kommer att göra ett bra jobb. De kommer att bli en del av det svenska valmaskineriet som tål granskning. Men kanske kommer de norska observatörerna kunna ge oss idéer till förbättring inför framtida val. För

valobservation handlar bland annat om att stärka demokratiska institutioner och skapa förtroende för valprocessen. I Sverige, såväl som i Turkiet.

Claes Johan Alexandersson, program manager på Läkarmissionen, arbetar också som internationell valobservatör samt med svenska valet för valnämnden i Stockholms stad.

FOTO: NICLAS HAMMARSTRÖM

Läkarmissionen stöder en informationskampanj i Beni, DR Kongo, som drabbats av ebolaviruset. Bilden är från Liberia där ebolasmittan härjade 2014.

Information ska begränsa ebolan

I eboladrabbade Beni, DR Kongo, förebygger Läkarmissionen spridning.

Läkarmissionen har arbetat i Beni i DR Kongo i många år. Det är ett farligt område, märkt av krig och ständiga attacker från gerillagrupper. Där finns stora utmaningar, av fattigdom och konflikter. Nu har området dessutom drabbats av ett ebolautbrott.

– EBOLA ÄR INTE luftburet, så det går att skydda sig. Men att få ut information om vad det är för sjukdom och hur den smittar är livsviktigt! Det säger Néhémie

Namushomboza som är projektledare för Läkarmissionens arbete för att hjälpa ursprungsbefolkningen mbuti i Beni. Nu går han också in som projektledare för Läkarmissionens hygien- och informationsinsats i området.

– Det går så mycket rykten om ebola, som att det inte är ett virus utan har med onda andar att göra. Det kan föra med sig att människor ignorerar vikten av hygien och andra viktiga sätt för att

minska spridningsrisken.

Ebola är en extremt smittsam och dödlig sjukdom och det är mycket viktigt att få bukt med utbrottet snabbt. Läkarmissionen stöder en informationskampanj som beräknas nå 10 000 personer. Enklare anordningar för handtvätt på allmänna platser kommer också att sättas upp.

– MÄNNISKOR MÅSTE få veta att man ska vara försiktig med att röra dem som är sjuka. Om någon blöder näsblod ska man rapportera och se till att den personen får professionell hjälp, inte tänka att ”det är bara näsblod” och hjälpa till själv. Och hygien är avgörande!

När rykten går om denna fruktade sjukdom kan också människor fly till nya områden vilket kan göra att smittan sprids. Eller så isolerar man sig, vilket försvårar upptäckten av nya fall och spårning av smittvägar. Néhémie betonar vikten av att saklig information om ebola når så många som möjligt.

– Vi har haft ebolautbrott förr och klarat det. Jag är inte rädd för egen del. Men information är avgörande ifall inte detta ska utvecklas till en katastrof.

Var med och stoppa ebolautbrottet: Swisha till 90 00 217 och skriv ebola eller stöd insatsen via lakarmissionen.se/gavoshop

Så handlar du i vår gåvoshop

Det är inte lätt att köpa presenter till den som redan har ”allt”, eller som inte gillar prylar. Då är det perfekt att använda Läkarmissionens fina presentbutik på nätet. Där hittar du konkreta hjälpinsatser att ge bort – eller välja när du själv vill ge en gåva till

ett särskilt biståndsprojekt. Där finns något för varje plånbok, från 50 kronor och upp. Gåvan gör gott för den som ger och den som får, samtidigt som den gör stor nytta. Enklast är att beställa via vår hemsida, lakarmissionen.se/gavoshop. Välj vilket projekt du vill stödja, och antal. Följ sedan instruktionerna för betalning. Du kan betala via din internet-

bank, med bankkort eller med inbetalningskort. Ange om du vill ha ett gåvobevis och lägg då in din personliga hälsning. Gåvobeviset kan du få som en pdf att mejla vidare eller att skriva ut. Du kan även välja att beställa ett gåvobevis som trycks och skickas till den adress du anger.

Lätt

9				4	1		7	5
	4	1	5	8			3	
5						1		
		4	7		5	9		6
		2	6			3		
	9	8	1	3				2
8		3	9					
4					6	2		
	2				3	5	6	

Medelsvår

	9	3						5
		4	8	7				2
		2		9	5			7
9		5		3				1
	4			2				3
					6			4
				1		9		3
4	5				2	7	6	

Fyll i de tomma rutorna så att alla siffror från 1-9 finns med i varje lodrät och vågrät rad, samt i varje fält med 9 rutor.

Genom ett nytt samarbetsavtal mellan Läkarmissionen och International Aid Services (IAS) kommer 50 miljoner kronor att investeras i biståndsmat i några av världens mest utsatta folkgroper. Investeringen är relativt liten, men målet är att ändå kunna göra stor skillnad i människors liv genom att kombinera de båda organisationernas styrkor.

Krysslösning Juni

Här är det rätta svaret på korsordet i juni numret 2018. Ett stort grattis till Lilian Hammarstedt, Vetlanda, Gunilla Carlsson, Tranås och Siv Johansson, Vetlanda, som vann Hans Roslings bok *Factfulness*.

GRATTIS!

Här är namnen på de fem lyckliga vinnarna av Läkarmissionens korsord i tidningen Sommarkdagen 2018. Pierre Schoris bok "Minnet och elden" kommer med posten. Helena Witting, Mariestad. Monica Ärlevall, Herräng. Eva Thörn, Göteborg. Klas-Göran Magnusson, Enköping. Catrine Axelsson, Falköping.

LANDSKAP MED ÖRESJÖ
FORSETT MED SLÅ
FODER ATENSKYL
TÖMMA VISSA BUTELJER
SYNAS KLART
SAMHÄLLE PÅSTOD
TILLTAL FÄGELBEN
KORALLREV
BOR I ULAN BATOR SPELAS
FRISERA
MÄTARE
KLYFTA
RASANDE FART
STELFRYSA SUND
MÄTA UPP
ÅKDON
BE-RÄTTAS BEAR-BETAS
ET PÅ SOLO-KVIST-EN
MAGNAT
ÖVER-ENS-KOM-MELSE
SKYDD PALE-STI-NIER
KAL ÖVER-GÅNG
KAJKA UNDER-LJUD
FÅR SLA-GEN
HAR LOTT-ER
BITA DRYCK
LEKA-MEN FOR GÅMEN
RIM-MAR
GÖRS MED LIST
JÄMKA DING-LAR
LÅTER ILLA
PARK TRÄD
BE-KANT BULL
FAR-SOT
KAN VARA SVÅR ATT KLARA AV
AND VÄRRE VIND
KRA-VATT MÅSS-PLAGG
FIR-MA
BLÅ-VITA
SINGEL HÄLL-DE
VÄT-TERN-VÄRDE
SNAT-TA
SKI-VAS
LEVER OHÄM-MAD
GROVT GRUS KALLT
I BREV CIRKA
OM-SVEP
SPELAS OM PENGAR
TON I SKA-LAN
SÄGS MED OLIVER BUSKE
HAR SIN TOPP
TUM-LARE LÖPA
GÅR LÄTT AV
KÄRR-TRÄD

Klipp ut och skicka!

Ges ut av Läkarmissionen och är en organisations- och medlemstidning

Direktor: Johan Lilja

Ansvarig utgivare: Conny Sjöberg

Information: Eva Nordenstam von Delwig

Bistandsprojekt: Helena Höij

Medlems- och givarservice: info@lakarmissionen.se

Postadress: Läkarmissionen, 162 88 Vällingby

Telefon: 08-620 02 00 växel

Hemsida: www.lakarmissionen.se

Produktion: Swedmedia

Redaktör: Therese Hedlund

Redigering: Peter Wickberg

Omslagsfoto: Bekes Alp Ramos

Postadress: Swedmedia/ Svenska Journalen, 105 36 Stockholm

e-postadress: svenskajournalen@swedmedia.se

Annonsbokning: Dicran Sarafian dicran.sarafian@lakarmissionen.se

Tryckeri: V-TAB, Vimmerby

Gåvor till Läkarmissionen på plusgiro 90 00 21-7

Swish: 90 00 217

Septemberkrysset

Du behöver inte skicka in hela krysset. Fyll bara i tävlingskupongen här bredvid eller skriv svaren på ett vykort. Skicka till: Swedmedia, 105 36 Stockholm. Märk kuvertet "Journalenkrysset nummer 4, 2018". Senast den 23 oktober vill vi ha ditt svar. De tre först öppnade rätta lösningarna vinner *Gud: Återkomsten - Hur religionen kom tillbaka och vad det betyder* av Joel Halldorf.

.....

.....

.....

Namn

Adress

Postadress

Barn i Sverige slår in julklappar och sprider glädje hos barn som inte har så mycket.

BLI EN JULKLAPPSHJÄLTE!

Obs!
Julklapparna
lämnas in
1-17 november,
så tänk på
att börja i tid!

Aktion Julklappen är en älskad tradition, där barn får chans att prata om livsfrågor, barns rättigheter i världen och själva visa solidaritet genom att skicka en julklapp till barn i östra Europa. Lärorikt, roligt och konkret. I år firar vi dessutom 20-årsjubileum – häng med du också!

Så här går det till: er familj slår in en eller flera julklappar med ett förutbestämt innehåll och en personlig hälsning, lämnar eller skickar dem till något av våra uppsamlingsställen och sedan delar vi ut julklapparna på barnhem, sjukhus, skolor och till familjer i östra Europa.

Ditt paket ska innehålla: 1 blyertspenna, 1 pennvässare, 1 suddgummi, 1 skrivhäfte, 1 ritblock, 1 ask färgkritor, 1 tandborste, 1 tub tandkräm, 1 tablettask, 1 tvål, 1 reflex och ett jul- eller vykort med en personlig hälsning.

Läs mer och anmäl dig idag på

www.lakarmissionen.se/aktionjulklappen

Läkarmissionen